

Arrest

nr. 234 038 van 13 maart 2020
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat S. VAN ROSSEM
Violetstraat 48
2060 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Togolese nationaliteit te zijn, op 25 november 2019 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 13 november 2019 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 6 februari 2020, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 25 februari 2020.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. CORNELIS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat S. VAN ROSSEM verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat B. HEIRMAN, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De gemachtigde van de bevoegde minister neemt op 13 november 2019 de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering. Dit is de bestreden beslissing, die is gemotiveerd als volgt:

“Betrokkene werd gehoord door de politie van Antwerpen op 13/11/2019 en in deze beslissing werd rekening gehouden met zijn verklaringen.

Bevel om het grondgebied te verlaten

Aan de Heer, die verklaart te heten:

naam: [F.]

voornaam: [A.]

geboortedatum: [1978]

geboorteplaats: [...]

nationaliteit Togo

In voorkomend geval, alias:

[K.A. - 1962 - Togo]

[O.A.A. - 1978]

[A.A. - 1978]

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING EN VAN DE AFWEZIGHEID VAN EEN TERMIJN OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van volgend(e) artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten en/of vaststellingen:

Artikel 7, alinea 1:

x 1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;

Betrokkene verblijft op het Schengengrondgebied zonder geldig visum.

x 3° wanneer hij door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden;

Ten laste van betrokkene zijn in het verleden verschillende PV's opgemaakt door de politie.

• PV: AN.17.LN.118722/2017 - diefstal uit voertuig - PZ Antwerpen van 27.09.2017

• PV: AN.60.LB.01523811 - drugs/bezit - PZ Antwerpen

• PV: AN.60.LB.12969008 - drugs/bezit - PZ Antwerpen

Gezien de ernst van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

x 12° wanneer een vreemdeling het voorwerp uitmaakt van een inreisverbod dat noch opgeschort noch opgeheven is.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het inreisverbod van 3 jaar dat hem betekend werd op 27/09/2017. Gezien betrokkene geen gevolg geeft aan het verblijfsverbod dat hem werd opgelegd, kunnen we besluiten dat een vrijwillige uitvoering van het bevel uitgesloten is.

Betrokkene verklaart dat hij een vrouw en 2 kinderen in België heeft. Hij geeft verder aan dat zijn vrouw nog 3 kinderen heeft die niet van hem zijn. Het feit dat betrokkene samenwoont met mevrouw [B.] en haar 5 kinderen, geeft hem niet automatisch recht op verblijf. Uit het administratief dossier blijkt dat betrokkene zou samenwonen met [B.G.] [°...], die de Nederlandse nationaliteit heeft en in het bezit is van een E-kaarten dat zijn kinderen [B.I.] [°2018] en [B.Y.] [°2018] zouden zijn. Uit het rijksregister kunnen we afleiden dat enkel mevrouw [B.G.] vermeld staat als ouder van deze kinderen. Betrokkene kan op dit moment niet bewijzen dat dit echt zijn kinderen zijn. Een repatriëring naar zijn land van oorsprong staat dan ook niet in disproportionaliteit ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven zoals voorzien in artikel 8 van het EVRM en betekent geen breuk van de familiale relaties wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt.

Betrokkene en zijn partner en haar kinderen kunnen door middel van moderne communicatiemiddelen contact onderhouden met elkaar. Bovendien kan betrokkenes partner en haar kinderen hem steeds bezoeken in Togo.

Het louter feit dat zijn partner/vrouw niet kan gedwongen worden het Belgisch grondgebied te verlaten maakt niet dat zij en haar kinderen betrokkene niet vrijwillig zou kunnen volgen naar Togo. Zowel betrokkene als mevrouw [B.] wisten dat het gezinsleven in België van af het begin precair was, gelet op de illegale verblijfssituatie van betrokkene in België.

Betrokkene verklaart dat hij naar het ziekenhuis moet voor een check-up omdat hij maagpijn heeft.

Een schending van de artikelen 3 en 8 EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt

Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Minister in zijn verwijderingsbeslissing rekening gehouden met de bepalingen van artikel 74/13.

Artikel 74/14: Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan:

x artikel 74/14 §3, 1°: er bestaat een risico op onderduiken

x artikel 74/14 §3, 3°: de onderdaan van een derde land is een gevaar voor de openbare orde

Er bestaat een risico op onderduiken:

2° Betrokkene heeft in het kader van een procedure voor internationale bescherming, verblijf, verwijdering of teruggedrijving valse of misleidende informatie gebruikt of valse of vervalste documenten gebruikt of fraude gepleegd of andere onwettige middelen gebruikt.

Betrokkene heeft de Belgische autoriteiten trachtten te misleiden door het opgeven van verschillende aliases: [K.A.] - [1962] - Togo // [O.A.A.] – [1978] // [A.A.] – [1978].

3° Betrokkene werkt niet mee of heeft niet meegewerkt met de overheden.

Ten laste van betrokkene zijn in het verleden verschillende PV's opgemaakt door de politie.

- PV: AN.17.LN.118722/2017 - diefstal uit voertuig - PZ Antwerpen van 27.09.2017
- PV: AN.60.LB.01523811 - drugs/bezit - PZ Antwerpen
- PV: AN.60.LB.12969008 - drugs/bezit - PZ Antwerpen

4° Betrokkene heeft duidelijk gemaakt dat hij zich niet aan de verwijderingsmaatregel wil houden.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan eerdere bevelen om het grondgebied te verlaten waarvan het laatste aan hem werd betekend op 27/09/2017. Deze vorige beslissingen tot verwijdering werden niet uitgevoerd. Het is weinig waarschijnlijk dat hij vrijwillig gevolg zal geven aan deze nieuwe beslissing.

5° Betrokkene maakt het voorwerp uit van een inreisverbod in het Rijk of een andere lidstaat dat noch opgeheven, noch opgeschort werd.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het inreisverbod van 3 jaar dat hem betekend werd op 27/09/2017. Gezien betrokkene geen gevolg geeft aan het verblijfsverbod dat hem werd opgelegd, kunnen we besluiten dat een vrijwillige uitvoering van het bevel uitgesloten is.

Ten laste van betrokkene zijn in het verleden verschillende PV's opgemaakt door de politie.

- PV: AN.17.LN.118722/2017 - diefstal uit voertuig - PZ Antwerpen van 27.09.2017
- PV: AN.60.LB.01523811 - drugs/bezit - PZ Antwerpen
- PV: AN.60.LB. 12969008 - drugs/bezit - PZ Antwerpen

Gezien de ernst van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Terugleiding naar de grens

REDEN VAN DE BESLISSING TOT TERUGLEIDING NAAR DE GRENS:

Met toepassing van artikel 7, tweede lid, van de wet van 15 december 1980, is het noodzakelijk om de betrokkene zonder verwijl naar de grens te doen terugleiden, met uitzondering van de grens van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen om de volgende redenen:

Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek.

Er bestaat een risico op onderduiken:

2° Betrokkene heeft in het kader van een procedure voor internationale bescherming, verblijf, verwijdering of teruggestuiging valse of misleidende informatie gebruikt of valse of vervalste documenten gebruikt of fraude gepleegd of andere onwettige middelen gebruikt.

Betrokkene heeft de Belgische autoriteiten trachtten te misleiden door het opgeven van verschillende aliases: [K.A.] - [1962] - Togo // [O.A.A.] - [1978] // [A.A.] - [1978].

3° Betrokkene werkt niet mee of heeft niet meegewerkt met de overheden.

Ten laste van betrokkene zijn in het verleden verschillende PV's opgemaakt door de politie.

- PV: AN.17.LN.118722/2017-diefstal uit voertuig - PZ Antwerpen van 27.09.2017
- PV: AN.60.LB.01523811 - drugs/bezit - PZ Antwerpen
- PV: AN.60.LB.12969008 - drugs/bezit - PZ Antwerpen

4° Betrokkene heeft duidelijk gemaakt dat hij zich niet aan de verwijderingsmaatregel wil houden.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan eerdere bevelen om het grondgebied te verlaten waarvan het laatste aan hem werd betekend op 27/09/2017. Deze vorige beslissingen tot verwijdering werden niet uitgevoerd. Het is weinig waarschijnlijk dat hij vrijwillig gevolg zal geven aan deze nieuwe beslissing.

5° Betrokkene maakt het voorwerp uit van een inreisverbod in het Rijk of een andere lidstaat dat noch opgeheven, noch opgeschort werd.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het inreisverbod van 3 jaar dat hem betekend werd op 27/09/2017. Gezien betrokkene geen gevolg geeft aan het verblijfsverbod dat hem werd opgelegd, kunnen we besluiten dat een vrijwillige uitvoering van het bevel uitgesloten is.

Betrokkene heeft op 02.08.2005 een asielaanvraag ingediend. Deze asielaanvraag werd geweigerd door DVZ op 17.08.2005 met een bevel om het grondgebied te verlaten (5 dagen). Tegen de beslissing van DVZ werd een schorsend beroep ingediend bij het CGVS op 19.08.2005. Op 29.09.2005 werd de asielaanvraag definitief afgesloten dooreen negatieve beslissing van het CGVS. Op 30.09.2005 werd deze negatieve beslissing ter kennis gegeven aan betrokkene.

Betrokkene werd op 20.10.2008 aangehouden door de politie van Antwerpen. Betrokkene werd door Dienst Vreemdelingenzaken opgesloten in het gesloten centrum van Merksplas met het oog op repatriëring naar Togo. Op 17.12.2008 werd betrokkene vrijgesteld met een termijn om uiterlijk op 22.12.2008 alsnog vrijwillig het grondgebied te verlaten.

Betrokkene heeft op 27.05.2008 een 1ste regularisatieaanvraag ingediend op basis van artikel bis van de wet van 15.12.1980. Deze werd onontvankelijk verklaard op 28.01.2009. Deze beslissing is op 14.04.2009 aan betrokkene betekend. Betrokkene heeft op 15.12.2009 een 2^e regularisatieaanvraag ingediend op basis van artikel 9bis van de wet van 15.12.1980. Deze werd onontvankelijk verklaard op 17.11.2010. Deze beslissing is op 02.03.2011 aan betrokkene betekend. Betrokkene heeft op 02.08.2012 een 3^e regularisatieaanvraag ingediend op basis van artikel 9bis van de wet van 15.12.1980. Deze werd onontvankelijk verklaard op 03.06.2013. Deze beslissing is op 30.01.2014 aan betrokkene betekend meteen bevel om uiterlijk op 01.03.2014 het grondgebied te verlaten.

Op 26.06.2009 diende betrokkene een regularisatieaanvraag in op basis van artikel 9ter van de wet van 15.12.1980. Deze werd onontvankelijk verklaard op 09.02.2011. Deze beslissing is op 03.05.2011 aan betrokkene betekend met een bevel om uiterlijk op 18.05.2011 het grondgebied te verlaten. Deze beslissing werd op 16.06.2011 ingetrokken. Op 20.06.2011 werd deze aanvraag opnieuw onontvankelijk verklaard. Deze beslissing is op 16.08.2011 aan betrokkene betekend met een bevel om uiterlijk binnen de 30 dagen het grondgebied te verlaten. Een verzoek tot nietigverklaring van deze beslissing werd op 30.11.2011 verworpen voor de RvV.

Betrokkene werd bovendien door de stad Antwerpen geïnformeerd over de betekenis van een bevel om het grondgebied te verlaten en over de mogelijkheden tot ondersteuning bij vrijwillig vertrek, in het kader

van de procedure voorzien in de omzendbrief van 10 juni 2011 betreffende de bevoegdheden van de Burgemeester in het kader van de verwijdering van een onderdaan van een derde land (Belgisch Staatsblad 16 juni 2011).

Op 14.08.2017 werd betrokkene door de politie van Antwerpen aangetroffen in illegaal verblijf, waarna hem een bevel werd betekend om uiterlijk op 20.08.2017 het grondgebied te verlaten.

Betrokkene werd op 27/09/2017 aangehouden door de politie van Antwerpen. Betrokkene werd door Dienst Vreemdelingenzaken opgesloten in het gesloten centrum van Vottem met het oog op repatriëring naar Togo. Op 18/01/2018 werd betrokkene vrijgesteld met een termijn om onmiddellijk alsnog vrijwillig het grondgebied te verlaten.

Betrokkene is nu opnieuw aangetroffen in onwettig verblijf. Hij weigert manifest om op eigen initiatief een einde te maken aan zijn onwettige verblijfssituatie zodat een gedwongen tenuitvoerlegging van de grensleiding noodzakelijk is.

Betrokkene verklaart dat dat hij hier leeft met zijn vrouw en 2 kinderen. Betrokkene verklaart niet te kunnen terugkeren naar zijn thuisland omdat zijn vrouw hier in Europa is en omdat zijn kinderen hier in België zijn.

We stellen dus vast dat betrokkene met zijn uiteenzetting geen schending van artikel 3 EVRM aantoont. Om tot een schending van artikel 3 EVRM te kunnen besluiten, dient hij aan te tonen dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat hij in Togo een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan foltering en/of onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen. Het louter ongestaafd aanvoeren van een vermeende schending artikel 3 EVRM kan niet volstaan.

Betrokkene verklaart dat hij naar het ziekenhuis moet voor een check-up omdat hij maagpijn heeft. Betrokkene brengt geen elementen aan die bewijzen dat hij aan een ziekte lijdt die hem belemmeren terug te keren naar zijn land van herkomst.

Artikel 3 van het EVRM waarborgt niet het recht om op het grondgebied van een Staat te blijven louter om de reden dat die Staat betere medische verzorging kan verstrekken dan het land van herkomst en dat zelfs de omstandigheid dat de uitwijzing de gezondheidstoestand of de levensverwachting van een vreemdeling beïnvloedt, niet volstaat om een schending van deze verdragsbepaling op te leveren. Enkel in zeer uitzonderlijke gevallen wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn, het geen in voorliggende zaak niet blijkt, kan een schending van artikel 3 van het Europees Verdrag aan de orde zijn.

Vasthouding

[...].

2. Over de ontvankelijkheid

Wat de beslissing tot vrijheidsberoving betreft, moet worden gesteld dat deze beslissing, overeenkomstig artikel 71, eerste lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), enkel vatbaar is voor een beroep bij de raadkamer van de correctionele rechtbank van de verblijfplaats in het Rijk of van de plaats waar de vreemdeling werd aangetroffen. De Raad is dan ook zonder rechtsmacht om kennis te nemen van het beroep in de mate dat het is gericht tegen deze beslissing.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. Verzoeker voert in een enig middel de schending aan van de artikelen 3 en 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van de artikelen 3, 7 en 9 van het Internationaal Verdrag inzake de Rechten van het Kind, aangenomen te New York op 20 november 1989 en goedgekeurd bij wet van 25 november 1991 (hierna: het Kinderrechtenverdrag), van artikel 62 van de Vreemdelingenwet, van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van de motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het redelijkheidsbeginsel en van de hoorplicht.

Hij verstrekt de volgende toelichting bij het middel:

"[...] Schending van de beginselen van behoorlijk bestuur

Schending van het zorgvuldigheidsbeginsel

Verwerende partij schendt de zorgvuldigheidsplicht door geen rekening te houden met ALLE elementen en het GEHEEL van elementen in dit dossier.

Verzoeker haalde aan dat hij een gezin heeft in België. Hij woont samen met mevr. [B.] waarmee hij 2 biologische kinderen heeft. Mevr. [B.] heeft reeds kinderen uit een vorige relatie.

Hiervan meent verwerende partij dat het feit dat hij samenwoont met een onderdane van Nederlandse nationaliteit, niet automatisch recht geeft op verblijf. Tevens stelt men vast uit het Rijksregister dat niet kan aangetoond worden dat het zijn kinderen zijn, gezien enkel mevr. [B.] geregistreerd staat als ouder van deze kinderen.

Verzoeker heeft reeds de nodige stappen gezet tot erkenning en startte via de stad Antwerpen een procedure tot erkenning van zijn kinderen. Deze procedure is nog hangende.

Verwerende partij heeft hier onvoldoende onderzoek naar gedaan, wat getuigt van een grove onzorgvuldigheid.

Bovendien worden in de beslissing enkele PV's opgenomen. Verzoeker heeft hier geen weet van. Hij werd nooit aangehouden omwille van deze feiten, doch deze PV's achtervolgen hem intussen al enkele jaren.

Dit getuigt van een onzorgvuldig bestuur waarbij geen rekening wordt gehouden met alle elementen die van toepassing zijn op verzoeker.

Uit het bovenstaande blijkt duidelijk dat het dossier van verzoeker zonder de nodige zorgvuldigheid werd behandeld.

Bovendien schendt deze beslissing eveneens het redelijkheidsbeginsel.

Professor Suetens geeft de volgende omschrijving m.b.t. het redelijkheidsbeginsel:

"Wanneer het bestuursorgaan op evidente wijze een onjuist gebruik van zijn beleidsvrijheid heeft gemaakt, m.a.w. wanneer het bestuur kennelijk onredelijk heeft gehandeld."

Het mag duidelijk zijn dat dit onredelijk is!

Er wordt gesteld dat verzoeker, ondanks het feit dat hij twee kinderen heeft, kan terugkeren naar Togo, gezien hij niet geregistreerd staat als ouder. Verwerende partij ziet wel over het hoofd dat verzoeker de kinderen al geruime tijd wilde erkennen, reeds meerdere stappen heeft ondernomen en zich hiervoor reeds aanbood bij de Stad Antwerpen.

Eerst en vooral kan verzoeker geenszins terugkeren. Hij heeft geen enkel onderkomen in Togo. Hij verblijft intussen reeds lange tijd in België en heeft zich hier volledig geïntegreerd in de maatschappij.

Verzoeker heeft sinds lange tijd een relatie met mevrouw [B.G.]. Liefde is iets wat men niet kiest maar wat je overkomt! Uit de liefdesrelatie van het koppel werden intussen twee kinderen geboren. Hij staat al enige tijd mee in voor de opvoeding en wenst dit ook te kunnen verderzetten.

Het is dan ook zeer onredelijk om het gezin van verzoeker naast zich neer te leggen en te stellen dat moderne communicatie kan worden ingeschakeld om de hechte familierelaties tussen verzoeker en zijn partner en zijn kinderen te onderhouden. Het spreekt voor zich dat de redelijkheid (en tevens artikel 8 EVRM) vereist dat verzoeker bij zijn gezin kan blijven!

De genomen beslissing die een repatriëring tot gevolg kan hebben is derhalve absoluut onredelijk en onaanvaardbaar!

Dit houdt ook een schending in van het motiveringsbeginsel

Dat de bestreden beslissing niet redelijk te verantwoorden is en niet zorgvuldig werd genomen.

Dat aldus de bestreden beslissing een schending is van de motiveringsverplichting zoals bepaald in de wet van 29.07.1991 door met hogervermelde elementen geen rekening te houden.

Men houdt geen rekening met de actuele toestand in Togo en het gevaar dat verzoeker loopt bij een eventuele terugkeer naar zijn land van herkomst. Hij heeft er geen toekomst en kan niet terugkeren wegens een ernstige schending van artikel 3 EVRM. In plaats van te onderzoeken welke precieze gevaren verzoeker loopt, legt men dit volledig naast zich neer.

Hieruit volgt dat deze beslissing niet op een degelijke wijze is gemotiveerd en daarbij de motiveringsplicht ernstig geschonden wordt. De motivering is niet pertinent en kan de beslissing niet rechtvaardigen, noch in rechte dragen.

De motiveringplicht gebiedt dat iedere bestuurshandeling gedragen wordt door motieven die in rechte en in feite aanvaardbaar zijn. De motieven moeten bijgevolg minstens kenbaar, feitelijk juist en draagkrachtig zijn. (Dit wil zeggen de beslissing rechtens kunnen dragen en verantwoorden).

De motiveringsplicht creëert dus plichten voor het bestuur op het ontologische vlak van de besluitvorming. De zijnsgrond van het besluit moet gedetermineerd zijn door een correcte toepassing van het toepasselijke materiële en formele recht (juridische motieven) op de feiten uit de het administratief dossier.

De motiveringsplicht geeft vorm aan de ratio essendi van het besluit.

Dat de bestreden beslissing t.a.v. verzoeker, gelet op het voorgaande de materiële motiveringsverplichting flagrant schendt aangezien verwerende partij op grond van de feitelijke gegevens de aanvraag van verzoeker niet correct heeft beoordeeld en bovendien onredelijk en onzorgvuldig tot zijn besluit is gekomen.

Dat aldus de bestreden beslissing van verwerende partij onterecht werd genomen en de bestreden beslissing een schending is van de motiveringsverplichting zoals bepaald in de wet van 29.07.1991 door geen rekening te houden met ALLE en het GEHEEL van elementen.

Er wordt niets onderzocht i.v.m. artikel 3 van het EVRM in het licht van zijn medische problemen. Er wordt hieromtrent enkel gemotiveerd als volgt:

"Betrokkene verklaart dat hij naar het ziekenhuis moet voor een check-up omdat hij maagpijn heeft."

Hij heeft tijdens zijn gehoor vermeld dat hij maagproblemen heeft, dit wordt ook vermeld in de beslissing, maar desalniettemin wordt hierover niets onderzocht, noch gemotiveerd. Dit diende ook in het kader van artikel 3 EVRM ernstig onderzocht te worden.

Verwerende partij is zeer kort van stof wat betreft de schending van artikel 3 EVRM. Men baseert zich op het interview van verzoeker, waarvan niet met zekerheid kan gesteld worden dat het conform de geldende wetgeving werd afgenomen (infra), en besluit dan dat er geen schending is. Men heeft geen enkel onderzoek gevoerd naar de actuele situatie in Togo en de mogelijkheid op mensonterende behandelingen en het gevaar van ernstige mensenrechtenschendingen.

Hoewel verzoeker zelf aangeeft dat hij ook medische problemen heeft en dat hij schrik heeft om terug te keren, worden deze elementen niet verder onderzocht door verwerende partij! Nochtans vereist artikel 3 EVRM dat de overheid de situatie in het land van herkomst onderzoekt en tevens de elementen die worden aangehaald door verzoeker!

Dat deze beslissing getuigt van een ernstig gebrek aan afdoende motivering die de beslissing kan rechtvaardigen en dat ze verder absoluut niet pertinent is. Men heeft geen enkel belangrijk element in aanmerking genomen bij de beoordeling van het dossier van verzoeker. Er wordt niet de minste belangenafweging gemaakt, noch m.b.t. de medische problematiek van verzoeker, noch m.b.t. zijn gezinsleven met zijn partner en zijn 2 kinderen.

Verder wordt als volgt gemotiveerd:

"Betrokkene en zijn partner en haar kinderen kunnen door middel van moderne communicatiemiddelen contact onderhouden met elkaar."

De tweeling werd vorig jaar op 18.12.2018 geboren. Deze leeftijd is van aanzienlijk belang in de opvoedingscyclus van de kinderen en geven vorm aan de karaktereigenschappen van een kind. De cruciale ontwikkeling van kinderen speelt zich af gedurende de eerste zes levensjaren! Tijdens het eerste levensjaar worden de banden met de ouders gesmeed en is de hechting aan de ouders zeer belangrijk.

De verwijdering van de vader, zelfs tijdelijk, zal voor de kinderen een onherstelbaar nadeel met zich meebrengen en zal de familiale hechting tussen vader en kinderen ernstig in de weg staan! Dit is niet redelijk te verantwoorden!

Verwerende partij houdt voor dat verzoeker middels moderne communicatiemiddelen contact kan houden met zijn gezin quod non. Dat dit de toets van artikel 8 EVRM niet kan doorstaan! (supra) Temeer gelet op de jeugdige leeftijd van de kinderen! Een affectieve band kan niet door middel van moderne communicatietechnieken worden bereikt.

Dat het duidelijk is dat verzoeker de kans moet krijgen om de opvoeding van zijn kinderen op zich te nemen, en dat een eventuele repatriëring naar Togo een moeilijk te herstellen ernstig nadeel met zich mee zou brengen ten opzichte van zijn kinderen.

Men dient zich de vraag te stellen of contact houden via moderne communicatiemiddelen tegemoetkomt aan de opvoedingsvereisten waarop een kind recht heeft om zich volledig te kunnen ontwikkelen en ontplooiën. Verzoeker heeft het recht een gezinsleven en een band met zijn kinderen op te bouwen. Een virtuele band met zijn kinderen, zelfs gedurende een tijdelijke periode, is niet de wens van de wetgever en is in strijd met regelgeving rond opvoeding!

Verzoeker kan enkel vaststellen dat verwerende partij geen rekening heeft gehouden met de werkelijke situatie van verzoeker!

Tenslotte meent verwerende partij dat er een risico bestaat op onderduiken in hoofde van verzoeker.

Verzoeker woont samen met zijn partner, mevrouw [B.], alsook zijn biologische kinderen en 3 pluskinderen. Er bestaat dan ook geen enkel risico op onderduiken in hoofde van verzoeker. Hij kan zijn gezin niet achterlaten.

Ook verwijst verwerende partij naar een eerder bevel om het grondgebied te verlaten dat verzoeker ontving en het feit dat hij hier geen gevolg aan gegeven heeft, dat dan als dusdanig en onterecht misbruikt wordt om het risico op onderduiken te motiveren.

Verzoeker leefde immers, na het eerdere bevel, helemaal niet ondergedoken. Hij heeft steeds op hetzelfde adres verbleven, samen met zijn partner.

De motivering i.v.m. het risico op onderduiken in hoofde van verzoeker is onterecht en mist elke grondslag.

Schending van de hoorplicht

De beslissing geeft aan dat verzoeker werd gehoord op 13.11.2019 door de PZ Antwerpen. Bij dit verhoor worden de nodige vraagtekens geplaatst.

Volgens vaste rechtspraak van de Raad van State houdt de hoorplicht als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur in dat tegen niemand een maatregel kan worden genomen die gegrond is op zijn persoonlijk gedrag en die zijn belangen zwaar kan treffen, zonder dat hem vooraf de gelegenheid wordt gegeven zijn standpunt uiteen te zetten en op nuttige wijze voor zijn belangen op te komen.

Bij gebrek aan enige formele wetgeving ter zake, zal de hoorplicht als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur van toepassing zijn als aan de volgende twee cumulatieve voorwaarden is voldaan:

1. De overheid neemt een individuele beslissing die de betrokkene ernstig in zijn belangen aantast;
2. De maatregel is gebaseerd op het persoonlijk gedrag van betrokkene, met name een gedrag dat hem als een tekortkoming wordt aangerekend.

(RvS 24 mei 2012, nr. 219.470; RvS 16 juni 2011, nrs. 213.887 en 213.888; RvS nr. 211.309, 17 februari 2011; RvS 20 april 2010, nr. 203.094; RvS 1 juni 2009, nr. 189.314; RvS 16 februari 2004, nr. 128.184).

In casu wordt aan verzoeker een bevel om het grondgebied te verlaten opgelegd in toepassing van artikel 7, tweede lid van de Vreemdelingenwet. Dergelijke beslissing houdt in dat de belangen van verzoeker ernstig worden aangetast aangezien hij wordt blootgesteld aan een schending van artikel 3 EVRM, alsook de schending van art. 8 van het EVRM alsook de schending van de Rechten van het Kind.

Aan verzoeker wordt in casu een bevel om het grondgebied te verlaten opgelegd tevens in toepassing van artikel 7, alinea 1, °3 van de Vreemdelingenwet. De bestreden beslissing is dan ook onmiskenbaar gestoeld op het persoonlijk gedrag van verzoeker.

Aan beide voorwaarden is voldaan. De hoorplicht is bijgevolg van toepassing. Met andere woorden, de verwerende partij diende verzoeker de mogelijkheid te geven om zijn standpunt over een eventueel bevel om het grondgebied te verlaten uiteen te zetten. Bovendien diende verwerende partij verzoeker vooraf in kennis te stellen van het feit dat er overwogen werd een bevel om het grondgebied te verlaten te betekenen en verzoeker de kans te bieden om hierop te reageren. Ik verwijs hierbij tevens naar het arrest van uw Raad (arrest nr. 184.616 in RvV 202254). Deze reactie houdt tevens in dat hij op een adequate manier zijn standpunt kan duidelijk maken.

Men heeft na het "horen" van verzoeker op geen enkel ogenblik rekening gehouden met de elementen die in zijn verhoor naar boven zijn gekomen. Bovendien werd hem niets gevraagd over zijn schrik om terug te keren naar zijn land van herkomst. Het is duidelijk dat de hoorplicht hier enkel gepercipieerd werd als loutere formaliteit en niet als procedureel element dat mee de beslissing vorm dient te geven, rekening houdend met alles wat in dit gehoor naar boven komt.

Dat uit de bestreden motivering zeer duidelijk blijkt dat verwerende partij het zorgvuldigheidsbeginsel flagrant schendt door geen rekening te houden met de specifieke situatie van verzoeker.

Er wordt geen afweging gemaakt van de gevolgen die deze beslissing zou hebben voor verzoeker indien hij dient terug te keren naar zijn land van herkomst.

Dat dit dan ook een flagrante schending is van de beginselen van behoorlijk bestuur.

Dat de verwerende partij rekening diende te houden met de specifieke situatie van verzoeker.

Bovendien schendt de bestreden beslissing ook het motiveringsbeginsel i.v.m. de vasthoudingsvereiste. De bestreden beslissing motiveert immers niet op afdoende wijze waarom de vasthouding van verzoeker vereist is.

De motivering is dus onvoldoende!

Er bestaat in hoofde van verzoeker geen risico op onderduiken. Hij woont samen met zijn partner en kinderen en hij wenst zijn gezin niet achter te laten.

[...] Schending van art. 8 van het EVRM

Uit de bestreden beslissing blijkt niet dat verwerende partij voldoende rekening heeft gehouden met het feit dat verzoeker een stabiele en duurzame relatie onderhoudt met zijn partner. Zij wonen reeds geruime tijd en effectief samen. Dat verwerende partij hiervan op de hoogte is en dit vermeld wordt op documenten die DVZ zelf in zijn bezit heeft.

In dit dossier wordt geen enkele belangenafweging gemaakt hoewel de fair - balance toets onontbeerlijk is bij het nemen van een beslissing om het grondgebied te verlaten. Men dient een afweging te maken tussen de belangen van de vreemdeling en die van de overheid bij het nemen van een uitwijzingsbeslissing. Indien men vaststelt dat de voordelen voor de overheid gering zijn ten opzichte van het

voordeel voor de vreemdeling, dan dient men zich te onthouden van het nemen van een beslissing om het grondgebied te verlaten.

Ook een toetsing aan de mensenrechten zoals vastgelegd in het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens is onontbeerlijk in onderhavig dossier. Met name artikel 8 EVRM dient grondig te worden onderzocht om na te gaan of deze bepaling niet geschonden wordt!

Artikel 8 EVRM bepaalt het volgende:

1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.

Gezinsleven als bedoeld in artikel 8 EVRM kan 'ipso jure' ontstaan. Dit houdt in dat het gezinsleven van rechtswege ontstaat. Het Hof heeft verschillende uitspraken gedaan over het van rechtswege ontstaan van gezinsleven.

Voorts vereist artikel 8 lid 2 EVRM dat de inmenging noodzakelijk moet zijn in het belang van de democratische samenleving. Er moet dus sprake zijn van een 'pressing social need'.

Dat er, integendeel tot wat verwerende partij stelt, geen sprake is van een pressing social need.

Om te bepalen of aan de voorwaarden van noodzakelijkheid wordt voldaan moet er een belangenafweging en proportionaliteitstoets plaatsvinden.

Verder moet er, om te bepalen of de inmenging gerechtvaardigd is, een belangenafweging plaatsvinden tussen het algemene belang en het individuele belang van de vreemdeling.

Indien men hier een belangenafweging maakt kan men tot de vaststelling komen dat de individuele belangen van de vreemdeling zwaarder doorwegen.

Teneinde de omvang van de verplichtingen die voor een staat uit artikel 8, eerste lid van het EVRM voortvloeien te bepalen, dient te worden nagegaan of er hinderpalen worden aangevoerd voor het uitbouwen of verderzetten van een normaal en effectief gezinsleven elders. Zolang er geen dergelijke hinderpalen kunnen worden vastgesteld, zal er geen sprake zijn van een gebrek aan eerbiediging van het gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM.

In casu dient te worden opgemerkt dat verwerende partij heeft nagelaten de stabiele en duurzame relatie die tussen verzoeker en zijn partner bestaat te onderzoeken en hieraan het nodige belang te hechten. Bovendien is men geheel voorbijgegaan aan het feit dat verzoeker samen met zijn partner reeds twee kinderen heeft en staat verzoeker mee in voor de kinderen van zijn partner uit een vorige relatie. Ook voor deze kinderen neemt hij de vaderrol op zich.

Verzoeker woont tevens samen met zijn partner en hun kinderen en dit op haar adres.

Tevens is DVZ sedert langere tijd hiervan op de hoogte en beschikt men over deze informatie. Het is dan ook onbegrijpelijk dat hiermee geen rekening werd gehouden.

Het staat ontegensprekelijk vast dat verzoeker samen met zijn partner en hun twee kinderen, alsook de kinderen uit een vorige relatie, een gezin vormt in de zin van artikel 8 EVRM. De motivering van verwerende partij waarbij men stelt dat er niet kan aangetoond worden dat het zijn biologische kinderen zijn gezien enkel mevr. [B.] geregistreerd staat als ouder, mist elke feitelijke grondslag en getuigt van een ernstig gebrek aan onderzoek in dit dossier. Verzoeker heeft zich nl. bij de Stad Antwerpen reeds aangemeld om zijn kinderen te erkennen. Deze aanvraag is dus in behandeling.

Dit puur administratief-juridisch probleem doet echter geen afbreuk aan de eerbiediging van het gezins- en privéleven waaraan een overheid zich dient te houden. Het essentiële bestanddeel van het gezinsleven, is het recht om samen te wonen zodat familierelaties zich normaal kunnen ontwikkelen en zodat familieleden in elkaars gezelschap kunnen leven.

Bijgevolg is de vraag of er wel of geen "gezinsleven" bestaat in wezen een vraag die feitelijk afhankelijk is van het werkelijke bestaan in de praktijk van nauwe persoonlijke banden. Men dient daarom de facto familiebanden te bekijken conform de rechtspraak van het EHRM. Volgende feitelijke elementen vormen bij die beoordeling belangrijke toetsstenen:

- Wonen de betrokkenen samen? Zelfs bij ontstentenis van enige wettelijke erkenning van het gezinsleven;
- De lengte van de relatie;
- De toewijding van het koppel naar elkaar door het hebben van kinderen;

Uit de bestreden beslissing kan enkel worden afgeleid dat met geen van de belangrijke toetsstenen van artikel 8 EVRM rekening werd gehouden alvorens een beslissing te nemen. De genomen beslissing schendt manifest artikel 8 EVRM!

Dat verzoeker werd opgepakt alvorens hij het bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding gekregen heeft.

Dat op geen enkele manier blijkt dat het dossier van verzoeker grondig onderzocht is, alvorens de beslissing is genomen.

Dat er een afweging gemaakt moet worden tussen de verschillende belangen, maar dat dit in onderhavig dossier geenszins gebeurd is.

Dat de partner van verzoeker een goed inkomen heeft en goed voor hem kan zorgen.

Een terugkeer naar het land van herkomst zou voor verzoeker zware gevolgen met zich meebrengen, vnl. op basis van zijn gezinsleven met zijn partner en zijn 2 kinderen.

Hij staat immers mee in voor de opvoeding van zijn kinderen alsook de kinderen van zijn partner uit een vorige relatie. Hij kan om die redenen niet terugkeren naar Togo, OOK NIET TIJDELIJK!

Er is immers geenszins sprake van een eventueel gevaar voor de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn. Noch is er sprake van wanordelijkheden en strafbare feiten of vormt hij een gevaar voor de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen. Bijgevolg dient het recht op een gezinsleven van verzoeker en zijn partner en de kinderen gerespecteerd te worden!

[...] Schending van het Internationale Verdrag betreffende de Rechten van het Kind (IVRK)

Art 74/13 van de Vreemdelingenwet bepaalt het volgende:

"Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land"

Deze bepaling is een indirecte verwijzing naar het Internationale Verdrag voor de Rechten van het Kind.

De twee kinderen van verzoeker hebben het recht om verzoeker te kennen en door hem te worden verzorgd, dit wordt expliciet verklaard in artikel 7, § 1 van de Internationale Verklaring betreffende de Rechten van het Kind (IVRK):

"Het kind wordt onmiddellijk na de geboorte ingeschreven en heeft vanaf de geboorte het recht op een naam, het recht een nationaliteit te verwerven en, voor zover mogelijk, het recht zijn of haar ouders te kennen en door hen te worden verzorgd."

De twee kinderen hebben recht op een relatie met verzoeker en aldus kan hij absoluut niet terugkeren naar Togo en zijn kinderen achterlaten.

Ook staat verzoeker mee in voor de zorg en opvoeding van de kinderen van zijn partner uit een vorige relatie. Voor deze kinderen neemt hij ook de vaderrol op zich.

Tevens geldt artikel 9 van het Internationale Verdrag betreffende de Rechten van het Kind:

"1. De Staten die -partij zijn, waarborgen dat een kind niet wordt gescheiden van zijn of haar ouders tegen hun wil, tenzij de bevoegde autoriteiten onder voorbehoud van de mogelijkheid van rechterlijke toetsing, in overeenstemming met het toepasselijk recht en de toepasselijke procedures, beslissen dat deze scheiding noodzakelijk is in het belang van het kind. Een dergelijke beslissing kan noodzakelijk zijn in een bepaald geval, zoals wanneer er sprake is van misbruik of verwaarlozing van het kind door de ouders, of wanneer de ouders gescheiden leven en er een beslissing moet worden genomen ten aanzien van de verblijfplaats van het kind.

2. In procedures ingevolge het eerste lid van dit artikel dienen alle betrokken partijen de gelegenheid te krijgen aan de procedures deel te nemen en hun standpunten naar voren te brengen.

3. De Staten die partij zijn, eerbiedigen het recht van het kind dat van een ouder of beide ouders is gescheiden, op regelmatige basis persoonlijke betrekkingen en rechtstreeks contact met beide ouders te onderhouden, tenzij dit in strijd is met het belang van het kind."

Dat het duidelijk is dat de kinderen van verzoeker het recht hebben een band met verzoeker, hun vader, te onderhouden en dat zij die kansen ook moeten krijgen!

Gezien de partner van verzoeker een vaste tewerkstelling heeft, staat de vader in voor de opvang en opvoeding van de kinderen wanneer zijn partner werken is.

België heeft, als staat die de IVRK heeft ondertekend, de plicht om te waarborgen dat een kind niet wordt gescheiden van zijn/haar ouders. Hier bestaat één uitzondering op: een scheiding is mogelijk als de bevoegde autoriteiten vinden dat dit noodzakelijk is in het belang van het kind.

Dat duidelijk mag blijken dat dit hier niet het geval is!

Bovendien sprak het Europees Hof zich reeds uit in een vergelijkbare zaak, nl: Case of Nunez v. Norway (Application no. 55597/09) - 28 June 2011

In dit arrest wordt het volgende vermeld:

§1. It is to be noted that from their birth in 2002 and 2003, respectively, until the City Court's judgment of 24 May 2007 in the custody case, the children had been living permanently with the applicant, who had also assumed their daily care since her separation from their father in October 2005. (...) As observed by the Supreme Court minority, together with the father, the applicant was the most important person in the children's lives.

§2. Also, an equally important consequence of the said judgment of 24 May 2007 was that the children, who had lived all their lives in Norway, would remain in the country in order to live with their father, a settled immigrant.

§3. Moreover, in the assessment of the Supreme Court's minority, the children had experienced stress, presumably due to the risk of their mother's being expelled as well as disruption in their care situation, first by their parents' being separated, then by being moved from their mother's home to that of their father. They would have difficulty in understanding the reasons were they to be separated from their mother. Pending her expulsion and the two-year re-entry ban she would probably not return to Norway and it was uncertain whether they would be able to visit her outside Norway. The Court has taken note that, as observed by the Supreme Court's majority, Mr O. stated that, in the event that the applicant were to be expelled, he would facilitate contacts between the children and her, notably during summer and Christmas holidays. According to the Supreme Court's majority, there was no reason to assume that it would not be possible to maintain contact between the children and the applicant during the expulsion period. Nevertheless, the Court observes that, as a result of the decisions taken in the expulsion case and in the custody case, the children would in all likelihood be separated from their mother practically for two years, a very long period for children of the ages in question. There is no guarantee that at the end of this period the mother would be able to return. Whether their separation would be permanent or temporary is in the realm of speculation. In these circumstances, it could be assumed that the children were vulnerable, as held by the minority of the Supreme Court.

Verwerende partij dient rekening te houden met de kinderen van verzoeker en faalt erin dit te doen! Integendeel zelfs!

Het EHRM heeft in haar rechtspraak bevestigd dat het belang van minderjarige kinderen in overweging moet worden genomen bij de evenwichtsoefening die moet worden gemaakt wanneer een Overheid een beslissing moet nemen over een verblijfskwestie. Bij deze evenwichtsoefening dient men ook rekening te houden met de moeilijkheid die een minderjarig kind zal/kan ervaren bij een terugkeer naar het land van herkomst van zijn ouder (EHRM 3 oktober 2014, JEUNESSE t. Nederland)

Het Hof oordeelde als volgt:

"Whilst alone they cannot be decisive, such interests certainly must be afforded significant weight. Accordingly, national decision-making bodies should, in principle, advert to and assess evidence in respect of the practicality, feasibility and proportionality of any removal of a non-national parent in order to give effective protection and sufficient weight to the best interests of the children directly involved by it."

[...]

Het Hof wijst op artikel 3 IVRK dat stelt dat nationale instanties het belang van het kind als voornaamste overweging bij hun uitspraken moeten betrekken.

Ook artikel 24 Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie is noemenswaardig. Het bepaalt het volgende:

"1. Kinderen hebben recht op de bescherming en de zorg die nodig zijn voor hun welzijn. Zij mogen vrijelijk hun mening uiten. Aan hun mening in aangelegenheden die hen betreffen wordt passend belang gehecht in overeenstemming met hun leeftijd en rijpheid.

2. Bij alle handelingen betreffende kinderen, ongeacht of deze worden verricht door overheidsinstanties of particuliere instellingen, vormen de belangen van het kind de eerste overweging. 18.12.2000 Publicatieblad van de Europese Gemeenschappen C 364/13 NL

3. Ieder kind heeft er recht op regelmatig persoonlijke betrekkingen en rechtstreekse contacten met zijn beide ouders te onderhouden, tenzij dit tegen zijn belangen indruist."

(Eigen markering)

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen erkent de directe werking van dit artikel waarbij de belangen van het kind een essentiële overweging moeten vormen. De Raad interpreteert deze bepaling in het licht van artikel 3 IVRK, waardoor dit ook geldt voor beslissingen die onrechtstreeks kinderen raken.⁶ Hoe dan ook staat het vast dat het belang van het kind een essentiële overweging is die nauwkeurig dient te worden onderzocht met daarin begrepen een "fair-balance" toets met respect voor de mensenrechten.

[...] Schending van art. 3 EVRM

De situatie in Togo is nog steeds zorgwekkend, zeker naar aanleiding van de verkiezingen die net hebben plaatsgevonden met tientallen dodelijke slachtoffers (stuk 3 - reisadvies)!

Ook stelt het Belgische reisadvies:

"De grote betogingen in verschillende steden in september en oktober hebben grote schade veroorzaakt en er zijn doden en gewonden gevallen, vooral in Lomé. De coalitie van 14 oppositiepartijen heeft betogingen in het hele land aangekondigd voor 7, 8 en 9 november. Aangezien regering noch oppositie bereid lijkt om toegevingen te doen, zal de onrust ongetwijfeld nog een hele tijd aanhouden.."

Indien verzoeker terug dient te keren naar zijn land van herkomst, zal art 3 EVRM geschonden worden. Artikel 3 van het EVRM omvat het volgende:

"Niemand mag worden onderworpen aan foltering en onmenselijke of vernederende behandelingen of straffen".

Elke staat heeft een beschermingsplicht t.o.v. mensen die foltering en mensonwaardige behandeling dienen te ondergaan. Dit betekent dat niemand in een onherstelbare toestand van reëel gevaar daartoe geplaatst wordt, ook al is het buiten de jurisdictie van die staat zelf. (Arrest Kirkwood (19479/83), 12 maart 1984).

Verwerende partij faalt in haar beslissing om de situatie in het land van herkomst te onderzoeken. Uit verschillende bronnen in de media blijkt immers duidelijk dat de situatie in Togo nog steeds zeer onveilig is, reden te meer om dit te onderzoeken alvorens een bevel af te leveren.

Verzoeker kan de bescherming van zijn overheid niet invoeren, hij kan dan ook niet terugkeren!! Hij is naar Europa gekomen op zoek naar een veilig leven. Niemand was er om hem te beschermen.

Ook verklaarde verzoeker medische problemen te kermen m.n. maagproblemen, waarvoor hij reeds naar het ziekenhuis werd overgebracht. Ook hieromtrent werd niets onderzocht. Verwerende partij weigert de situatie in het land van herkomst te onderzoeken, niet enkel m.b.t. de actuele politieke toestand, doch ook m.b.t. de medische problematiek van verzoeker.

Dat verwerende partij dit op geen enkele manier onderzoekt in haar beslissing. Dit is flagrant onzorgvuldig!

Dat uit het voorgaande dus blijkt dat de formele motiveringsplicht geschonden is en dat er een reële dreiging is voor de veiligheid van verzoeker.

[...]

V. Besluit:

Dat gelet op het ernstig middel van verzoeker, verzoeker dan ook met aandrang vraagt huidige beslissing te willen vernietigen en te schorsen omwille van de gebrekkige motivering, onzorgvuldige behandeling en schending van het redelijkheidsbeginsel, zorgvuldigheidsbeginsel en het rechtszekerheidsbeginsel!!"

2.2. Artikel 62, § 2 van de Vreemdelingenwet bepaalt dat de administratieve beslissingen met redenen worden omkleed en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 voorzien dat de beslissingen van de besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de motivering de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn.

Deze uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip "afdoende", zoals vervat in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De Raad stelt vast dat de bestreden beslissing duidelijk de determinerende motieven weergeeft op basis waarvan deze is genomen. Verzoeker wordt zo bevel gegeven om het grondgebied te verlaten op grond van artikel 7, eerste lid, 1°, 3° én 12° van de Vreemdelingenwet. In dit verband wordt allereerst vastgesteld dat verzoeker op het Schengengrondgebied verblijft zonder in het bezit te zijn van een geldig visum. Vervolgens wordt geoordeeld dat verzoeker door zijn gedrag wordt geacht de openbare orde te kunnen schaden. In dit verband wordt verwezen naar verschillende processen-verbaal die door de politie werden opgesteld voor 'diefstal uit een voertuig' en 'drugs/bezit' en de ernst van deze feiten. Ten slotte wordt vastgesteld dat verzoeker reeds het voorwerp uitmaakt van een inreisverbod voor drie jaar betekend op 27 september 2017 dat opgeschort noch opgeheven is.

Verweerder houdt verder rekening met verzoekers verklaring dat hij een vrouw en twee kinderen heeft in België alsook dat zijn vrouw nog drie andere kinderen heeft die niet van hem zijn. Verweerder is van mening dat de samenwoning van verzoeker met deze Nederlandse vrouw en haar vijf kinderen verzoeker niet automatisch recht geeft op verblijf. Verweerder merkt op dat de beweerde kinderen van verzoeker geboren in 2018 volgens de gegevens van het Rijksregister enkel mevrouw als ouder hebben en verzoeker niet kan bewijzen dat dit daadwerkelijk zijn kinderen zijn. Verweerder stelt dat de partner en haar kinderen door de moderne communicatiemiddelen contact kunnen houden met verzoeker en zij hem ook steeds kunnen bezoeken in Togo. Er blijkt volgens verweerder ook niet dat de partner en haar kinderen verzoeker niet vrijwillig kunnen volgen naar Togo. Hij benadrukt dat zowel verzoeker als zijn Nederlandse partner wisten dat het ingeroepen gezinsleven in België vanaf het begin precair was, gelet op verzoekers illegale verblijfssituatie. In deze omstandigheden is een verwijdering van het grondgebied

volgens verweerder niet disproportioneel in het licht van het recht op een gezins- of privéleven van verzoeker.

In de bestreden beslissing duidt verweerder nog dat verzoeker geen termijn krijgt voor vrijwillig vertrek met toepassing van artikel 74/14, § 3, 1° en 3° van de Vreemdelingenwet en omwille van enerzijds een risico op onderduiken en anderzijds een gevaar voor de openbare orde. Het risico op onderduiken wordt onderbouwd aan de hand van verschillende van de objectieve criteria zoals deze zijn vastgelegd in de wet, met name in artikel 1, § 2 van de Vreemdelingenwet, en er wordt telkens specifiek voor verzoeker toegelicht waarom deze criteria volgens verweerder in het voorliggende geval spelen en wijzen op een risico op onderduiken.

In de bestreden beslissing wordt ten slotte ook gemotiveerd waarom volgens verweerder geen schending van artikel 3 van het EVRM blijkt bij een terugkeer van verzoeker naar zijn land van herkomst. Verweerder merkt op dat zowel verzoekers verzoek om internationale bescherming als zijn verblijfsaanvraag om medische redenen zijn afgewezen. Verder stelt hij dat verzoeker, voorafgaand aan het nemen van de bestreden beslissing gevraagd naar de reden(en) waarom hij niet kan terugkeren naar zijn land van herkomst, enkel verklaarde dat dit is omdat zijn vrouw en kinderen hier verblijven. Hij bracht dus geen argumenten naar voor die erop kunnen wijzen dat hij in zijn land van herkomst behandelingen in strijd met artikel 3 van het EVRM dient te ondergaan. Verweerder motiveert nog dat verzoeker weliswaar verklaarde maagpijn te hebben en hiervoor naar het ziekenhuis te moeten voor een check-up, maar hij hiermee nog geen elementen aanbrengt die bewijzen dat hij lijdt aan een ziekte die hem verhindert terug te keren naar zijn land van herkomst. Verweerder stelt dat artikel 3 van het EVRM niet het recht waarborgt om op het grondgebied van een Staat te verblijven louter omdat die Staat betere medische verzorging kan verstrekken dan het land van herkomst of bestemming en dat zelfs de omstandigheid dat de uitwijzing de gezondheidstoestand beïnvloedt, niet volstaat om een schending van deze verdragsbepaling op te leveren. Verweerder oordeelt dat in het voorliggende geval niet blijkt dat er sprake is van een zeer uitzonderlijke geval waarin dwingende humanitaire redenen voorliggen die pleiten tegen de uitwijzing.

De voorziene motivering is pertinent en draagkrachtig en stelt verzoeker in staat om te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de door hem bestreden beslissing is gegrond, derwijze dat het doel van de formele motiveringsplicht is bereikt (RvS 26 maart 2002, nr. 105.103).

Een schending van de formele motiveringsplicht zoals vervat in artikel 62 van de Vreemdelingenwet en in de wet van 29 juli 1991 wordt niet aangetoond.

In zoverre verzoeker nog van mening is dat de vasthoudingsbeslissing niet afdoende is gemotiveerd, herhaalt de Raad dat hij geen rechtsmacht heeft om zich over deze beslissing uit te spreken.

2.3. In de mate dat verzoeker aangeeft niet akkoord te kunnen gaan met de motieven die aan de bestreden beslissing ten grondslag liggen, wordt het middel onderzocht vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht.

De Raad is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is bij de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij haar beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen.

Het redelijkheidsbeginsel, dat enkel kan spelen waar de overheid beschikt over een discretionaire beoordelingsbevoegdheid, staat de rechter verder niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt.

Het door verzoeker eveneens geschonden geachte zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid daarnaast de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding. Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten is gegeven met toepassing van artikel 7, eerste lid, 1°, 3° en 12° van de Vreemdelingenwet. Deze bepalingen luiden als volgt:

“Onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de minister of zijn gemachtigde aan de vreemdeling, die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen, een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven of moet de minister of zijn gemachtigde in de in 1°, 2°, 5°, 11° of 12° bedoelde gevallen een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven:

1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;

[...]

3° wanneer hij door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde of de nationale veiligheid te kunnen schaden;

[...]

12° wanneer een vreemdeling het voorwerp uitmaakt van een inreisverbod dat noch opgeschort noch opgeheven is.”

Verzoeker geeft niet aan te betwisten dat hij zich bevindt in de situatie voorzien in artikel 7, eerste lid, 1° en 12° van de Vreemdelingenwet, waarin een bevel om het grondgebied te verlaten kan/dient te worden afgegeven. Hij betwist niet dat hij in het Rijk verblijft zonder in het bezit te zijn van de vereiste binnenkomstdocumenten, meer bepaald een geldig visum, en dat hij het voorwerp uitmaakt van een inreisverbod dat nog geldig is. Deze motieven volstaan elk op zich reeds om verzoeker met toepassing van artikel 7, eerste lid van de Vreemdelingenwet bevel te geven om het grondgebied te verlaten.

In zoverre verzoeker eveneens bevel wordt gegeven om het grondgebied te verlaten in toepassing van artikel 7, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet en omdat hij door zijn gedrag wordt geacht de openbare orde te kunnen schaden, betreft het een bijkomend, overtollig motief. De eventuele gegrondheid van de kritiek gericht tegen een dergelijke motief kan geen aanleiding geven tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Om deze reden dient niet verder te worden ingegaan op de door verzoeker geuite kritiek op dit motief. Het gegeven dat verzoeker voorhoudt geen weet te hebben van de processen-verbaal zoals deze worden vermeld in de bestreden beslissing doet trouwens nog geen afbreuk aan het bestaan hiervan en hiermee toont hij nog geen onzorgvuldigheid in de beoordeling aan.

Verzoeker benadrukt wel nog dat verweerder geen bevel om het grondgebied te verlaten kan afgeven indien internationale verdragsbepalingen zich hiertegen verzetten. Nu inderdaad enkel toepassing kan worden gemaakt van artikel 7, eerste lid van de Vreemdelingenwet voor zover meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag zich hier niet tegen verzetten, dringt een onderzoek in het licht van de door verzoeker ingeroepen internationale verdragsbepalingen zich op.

2.4. Artikel 8 van het EVRM bepaalt als volgt:

“1. Eenieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Het waarborgen van een recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven veronderstelt het bestaan van een privé- en/of familie- en gezinsleven, dat beschermenswaardig is onder artikel 8 van het EVRM. Het privé- en/of familie- en gezinsleven dient te bestaan op het moment van het nemen van de bestreden beslissing.

Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip ‘*familie- en gezinsleven*’, noch het begrip ‘*privéleven*’. Beide begrippen zijn autonome begrippen, die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd. De beoordeling of er al dan niet sprake is van een familie- of gezinsleven of van een privéleven is in wezen een feitenkwestie.

De vreemdeling die een schending van artikel 8 van het EVRM aanvoert, dient minstens het begin van bewijs aan te brengen van het privéleven en/of het familie- en gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM waarop hij of zij zich beroept.

Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met louter goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, *Conka v. België*, § 83) en anderzijds dat dit artikel primeert op de bepalingen van de Vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het verder de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan zij kennis heeft of zou moeten hebben.

Uit de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: het EHRM) volgt dat bij de belangenafweging in het kader van het door artikel 8 van het EVRM beschermde recht op eerbiediging van het privé- en gezins- of familieleven een '*fair balance*' moet worden gevonden tussen het belang van de vreemdeling en diens familie enerzijds en het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde anderzijds. Daarbij moeten alle voor die belangenafweging van betekenis zijnde feiten en omstandigheden kenbaar worden betrokken.

In casu dient te worden aangenomen dat de situatie van verzoeker deze is van een vreemdeling die voor de eerste keer om toelating tot binnenkomst en/of verblijf verzoekt. In deze situatie is er geen inmenging in enig privé- en/of gezins- en familieleven, en dient geen toetsing plaats te vinden overeenkomstig het tweede lid van artikel 8 van het EVRM, maar dient er volgens het EHRM te worden onderzocht of er een positieve verplichting is voor de staat om het recht op privé- en/of familie- en gezinsleven te handhaven en te ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, *Ahmut/Nederland*, § 63; EHRM 31 januari 2006, *Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland*, § 38; EHRM 3 oktober 2014, *Jeunesse/Nederland* (GK), § 105). Dit geschiedt aan de hand van de '*fair balance*'-toets. Als na deze toets uit de belangenafweging blijkt dat er een positieve verplichting voor de staat is, dan is artikel 8 van het EVRM geschonden (EHRM 17 oktober 1986, *Rees/The United Kingdom*, § 37; EHRM 31 januari 2006, *Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland*, § 39; EHRM 3 oktober 2014, *Jeunesse/Nederland* (GK), § 106).

Inzake immigratie heeft het EHRM er bij diverse gelegenheden aan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 9 oktober 2003, *Slivenko/Letland* (GK), § 115; EHRM 24 juni 2014, *Ukaj/Zwitserland*, § 27). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, *Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland*, § 39; EHRM 10 juli 2014, *Mugenzi/Frankrijk*, § 43), noch om het recht op een bepaalde verblijfstitel te garanderen (EHRM 16 december 2014, *Chbihi Loudoudi en a./België*, § 135). De verdragsstaten hebben het recht, op grond van een vaststaand beginsel van internationaal recht en ongeacht de verplichtingen die voor hen voortvloeien uit verdragen, met inbegrip van de EVRM, de toegang, het verblijf en de verwijdering van niet-onderdanen te controleren (EHRM 26 juni 2012, *Kurić en a./Slovenië* (GK), § 355; zie ook EHRM 3 oktober 2014, *Jeunesse/Nederland* (GK), § 100). In dat opzicht beschikt de staat dan ook over een beoordelingsmarge, en is hij aldus gemachtigd om de voorwaarden voor de binnenkomst, het verblijf en de verwijdering van niet-onderdanen vast te leggen.

Niettemin, in bepaalde gevallen kunnen binnenkomst-, verblijfs- en verwijderingsmaatregelen aanleiding geven tot een schending van het recht op eerbiediging van het privé- en/of familie- en gezinsleven, zoals gewaarborgd onder artikel 8 van het EVRM.

In een zaak die zowel het gezinsleven als immigratie betreft, varieert de omvang van de verplichting voor de staat om naasten van personen die er reeds verblijven toegang te verlenen tot zijn grondgebied in functie van de situatie van de betrokkenen en het algemene belang. Hetgeen in deze context in aanmerking moet worden genomen, zijn de mate waarin het gezinsleven daadwerkelijk wordt belemmerd, de omvang van de banden die de betrokkenen hebben in de staat in kwestie, de vraag of er onoverkomelijke hinderpalen zijn die verhinderen dat het gezin leeft in het land van herkomst van de betrokken vreemdeling, en de vraag of er elementen voorhanden zijn betreffende de immigratiecontrole (bijvoorbeeld eerdere inbreuken op de immigratiewetgeving) of overwegingen van openbare orde die

pleiten voor een uitwijzing (EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 107; zie ook EHRM 10 juli 2014, Tanda-Muzinga/Frankrijk, § 66).

Een ander belangrijk punt waarmee rekening moet worden gehouden, is de vraag of het gezinsleven werd ontwikkeld tijdens een periode dat de betrokken personen wisten dat gezien de verblijfsstatus van één van hen, het onmiddellijk duidelijk was dat het voortzetten van het gezinsleven op het grondgebied van de verdragsluitende staat een precair karakter zou kennen. Indien zulke situatie zich voordoet, zal enkel in uitzonderlijke omstandigheden een schending van artikel 8 van het EVRM worden vastgesteld (EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 107; zie ook EHRM 17 april 2014, Paposhvili/België, § 142).

Indien kinderen betrokken zijn, dan besteedt het Hof ook bijzondere aandacht aan de omstandigheden van de betrokken minderjarige kinderen, met name hun leeftijd, hun situatie in het land van herkomst en de mate waarin zij afhankelijk zijn van hun ouders. Een andere fundamentele kwestie voor het Hof is de vraag naar het aanpassingsvermogen van kinderen, met name de vraag of de betrokken kinderen een leeftijd hebben waarop zij zich nog aan een verschillende en andere omgeving kunnen aanpassen (EHRM 1 december 2005, nr. 60665/00, *Tuquabo-Tekle e.a. v. Nederland*, par. 44; EHRM 31 juli 2008, nr. 265/07, *Darren Omoregie v. Noorwegen*, par. 66; EHRM 3 november 2011, nr. 28770/05, *Arvelo Aponte v. Nederland*, par. 60; EHRM 17 april 2014, nr. 41738/10, *Paposhvili v. België*, par. 143). Ten slotte benadrukt het Hof dat in situaties die betrekking hebben op gezinnen, het belang van het kind wordt beschouwd als een determinerende overweging die moet worden meegenomen in de belangenafweging vereist onder artikel 8 van het EVRM (EHRM 17 april 2014, nr. 41738/10, *Paposhvili v. België*, par. 144).

Verzoeker stelt een gezinsleven te hebben in België met een Nederlandse vrouw die hier verblijfs-gerechtigd is en met haar vijf minderjarige kinderen. Hij stelt de vader te zijn van twee van deze kinderen, een tweeling geboren in december 2018.

In de bestreden beslissing worden de samenwoning en relatie van verzoeker met deze Nederlandse vrouw als dusdanig niet betwist. Verweerder heeft rekening gehouden met verzoekers banden met deze Nederlandse vrouw en haar vijf kinderen en geeft op zich niet aan te betwisten dat deze ingeroepen gezinssituatie als dusdanig onder de bescherming kan vallen van artikel 8 van het EVRM. Hij gaat over tot een belangenafweging. Hiermee aanvaardt verweerder, minstens impliciet, dat de ingeroepen relatie een voldoende stabiel en duurzaam karakter heeft, zodat verzoeker niet dienstig kan aanvoeren dat het stabiele en duurzame karakter van de relatie niet in rekening zou zijn gebracht.

Verweerder wijst er hierbij wel – correct – op dat nergens uit blijkt dat verzoeker de vader zou zijn van twee van de kinderen van zijn partner. Nergens uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat verzoeker de tweeling van zijn partner geboren in december 2018 zou hebben erkend of dat hij de vader is van deze kinderen. Verzoeker voert in dit verband aan dat hij reeds de nodige stappen heeft gezet via de stad Antwerpen om deze kinderen te erkennen en de erkenningsprocedure hangende is, maar enig (begin van) bewijs hiervan ontbreekt volledig. Tijdens het horen op 13 november 2019 wees verzoeker ook niet concreet op een opgestarte erkenningsprocedure voor deze kinderen. Verzoeker kan dan ook niet met goed gevolg inroepen dat met enige hangende erkenningsprocedure voor twee van de kinderen van de Nederlandse partner ten onrechte geen rekening zou zijn gehouden of ten onrechte geen rekening zou zijn gehouden met zijn vaderschap van deze kinderen. Van iemand die voorhoudt de vader te zijn van twee in België verblijvende kinderen en dit vaderschap ook wenst aan te wenden tegenover de Belgische autoriteiten mag worden verwacht dat hij de nodige stappen zet om de kinderen te erkennen en hij hiervan vervolgens ook de nodige bewijsstukken kan voorleggen. Nu tot op heden niet met een begin van bewijs wordt aangetoond dat verzoeker in dit verband de nodige stappen heeft gezet, kan hij in het kader van de huidige procedure niet dienstig voorhouden dat hij daadwerkelijk de vader is van een of meerdere van de kinderen van zijn Nederlandse partner. Nu geen hangende erkenningsprocedure blijkt, kan verzoeker ook niet dienstig aanvoeren dat verweerder hiernaar onvoldoende onderzoek heeft gedaan. In deze omstandigheden is verzoeker ook niet ernstig in zoverre hij suggereert dat verweerder dan maar een verder onderzoek had moeten voeren naar zijn vaderschap, terwijl het hem toekomt in dit verband de nodige stappen te zetten en niet blijkt dat hij zulks heeft gedaan. Op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing blijkt ook geenszins dat verzoeker, zijn partner of de kinderen woonden in de stad Antwerpen, waar verzoeker dan beweert een erkennings-procedure te hebben opgestart. Daarenboven merkt de Raad in dit verband ook nog op dat verzoeker weliswaar voorhoudt dat hij al enige tijd mee instaat voor de opvoeding van de kinderen van zijn partner en hij een vaderrol op zich neemt, maar hij ook hiervan geen begin van bewijs naar voor brengt. Hij

concretiseert ook nergens wat zijn precieze rol dan is binnen het leven van de kinderen van zijn partner. Hij beperkt zich tot een blote bewering dat hij zou instaan voor de zorg voor de kinderen terwijl de partner gaat werken. Enig (begin van) bewijs van deze tewerkstelling of de zorg die verzoeker op zich zou nemen ontbreekt volledig.

De Raad stelt vast dat op lezing van de bestreden beslissing blijkt dat wel degelijk een belangenafweging heeft plaatsgevonden in het licht van het door verzoeker ingeroepen gezinsleven met zijn Nederlandse partner en haar kinderen waarbij verweerder heeft geconcludeerd dat in de huidige omstandigheden een verwijdering van verzoeker van het grondgebied niet disproportioneel is in het licht van het recht op een gezins- of privéleven. Verweerder benadrukt dat zowel verzoeker als zijn Nederlandse partner wisten dat het gezinsleven in België vanaf het begin precair was, gelet op verzoekers illegale verblijfssituatie. Verweerder stelt dat de partner en haar kinderen door de moderne communicatiemiddelen contact kunnen houden met verzoeker en zij hem ook steeds kunnen bezoeken in Togo. Er blijkt volgens verweerder ook niet dat de partner en haar kinderen verzoeker niet vrijwillig kunnen volgen naar Togo.

Verzoeker betoogt dat hij niet zou kunnen terugkeren naar Togo, omdat hij er geen onderkomen meer heeft. Van iemand die pas op volwassen leeftijd naar België is gekomen, mag evenwel worden verwacht dat hij, als hij voorhoudt niet langer te kunnen terugkeren naar het land van herkomst, meer concrete en precieze argumenten aanhaalt om aannemelijk te maken dat hij in dit land niet langer kan terugvallen op familie en/of vrienden en niet langer voor zichzelf opnieuw een leven kan uitbouwen. Verzoeker blijft op dit punt volledig in gebreke. Hij maakt niet concreet aannemelijk dat hij niet langer een leven kan opbouwen in zijn land van herkomst, al dan niet samen met zijn partner en diens kinderen.

Verder stelt verzoeker dat het onredelijk is te stellen dat moderne communicatiemiddelen kunnen worden ingeschakeld om de hechte familierelaties te onderhouden. Hij benadrukt dat de tweeling van zijn partner is geboren in december 2018 en de eerste levensjaren cruciaal zijn voor de ontwikkeling van kinderen. Hij stelt dat tijdens het eerste levensjaar de banden met de ouders worden gesmeed. Een affectieve band kan volgens hem niet worden bereikt door de moderne communicatiemiddelen. Hij betoogt dat zelfs een tijdelijke scheiding van de kinderen van hun vader een onherstelbaar nadeel voor deze kinderen zal inhouden en de hechting tussen vader en kinderen ernstig in de weg zal staan. Hij stelt dat hij de kans moet krijgen een (gezins)band met zijn kinderen op te bouwen en de opvoeding van de kinderen op zich te nemen en dit ook de opvoeding van de kinderen ten goede komt.

De Raad herhaalt dat in de actuele situatie niet blijkt dat verzoeker kan voorhouden dat hij de vader is van de tweeling van zijn partner. Evenmin concretiseert hij welke specifieke zorg- of opvoedkundige taken hij op zich neemt voor de kinderen van zijn partner, zodat de Raad niet kan vaststellen dat verzoeker als een vader zou optreden voor de kinderen van zijn partner of dat hij daadwerkelijk een belangrijke rol speelt in hun leven. In deze omstandigheden toont verzoeker niet concreet aan dat zelfs een tijdelijke scheiding tussen hem en de kinderen van zijn partner nefast zou zijn voor de kinderen of hun belangen of ontwikkeling noemenswaardig zou schaden. De kinderen kunnen in alle gevallen steeds bij hun moeder blijven, de enige gekende ouder die verantwoordelijkheid draagt voor de kinderen en die voor hen zorgt. In deze situatie blijkt geenszins dat eenzelfde situatie voorligt als in de door verzoeker aangehaalde zaak Nunez tegen Noorwegen voor het EHRM.

Verder moet worden vastgesteld dat verzoeker niet betwist dat zowel hij als zijn partner wisten dat de uitbouw van een gezinsleven in België vanaf het begin precair was, gelet op zijn illegale verblijfssituatie. In deze omstandigheden kan slechts in uitzonderlijke omstandigheden sprake zijn van een miskenning van het recht op eerbiediging van het gezinsleven. Verweerder heeft bij zijn beoordeling, in tegenstelling tot hetgeen verzoeker lijkt voor te houden, verder ook niet louter verwezen naar de mogelijkheid om via de moderne communicatiemiddelen contacten te onderhouden, maar ook gewezen op de mogelijkheid voor de partner en de kinderen om verzoeker op regelmatige tijdstippen te komen bezoeken in Togo en verder geoordeeld dat ook niet blijkt dat de partner en kinderen verzoeker niet vrijwillig kunnen volgen naar Togo om daar samen een leven op te bouwen. Verzoeker gaat niet in op deze voorziene motieven. Hij weerlegt de vaststelling niet dat niet blijkt dat het gezinsleven enkel op effectieve wijze kan worden beleefd in België en dit niet elders, zoals in Togo, eveneens op normale en effectieve wijze kan worden beleefd. Verzoeker geeft niet aan dat dit niet in redelijkheid mogelijk is voor zijn partner en haar kinderen of hierbij op enigerlei wijze de belangen van de kinderen noemenswaardig zouden worden miskend. De Raad merkt in dit verband nog op dat verzoeker ook niet aangeeft dat het gezinsleven dan niet evenzeer mogelijk is in het land van herkomst van zijn partner, met name Nederland. In deze omstandigheden toont verzoeker niet aan dat er sprake is van een noodzakelijke scheiding van de gezinsleden. Hij maakt

niet concreet aannemelijk dat als gevolg van de bestreden beslissing de belangen van de kinderen van zijn partner, of nog hun opvoeding en ontwikkeling, ernstig dreigen te worden geschaad.

Verzoeker kan ook steeds vanuit zijn land van herkomst de opheffing vragen van het inreisverbod dat hem in het verleden is opgelegd en na opheffing of afloop van het inreisverbod, van zodra hij zich in het bezit heeft doen stellen van de vereiste binnenkomst- en verblijfsdocumenten, opnieuw België binnenkomen om hier samen bij zijn partner en haar kinderen te verblijven. De bestreden beslissing betekent nog niet dat verzoeker definitief niet langer in België kan verblijven. Het komt hem dan wel toe in dit verband de nodige stappen te zetten om te worden toegelaten tot een verblijf in functie van zijn gezinsrelaties, stappen waarvan niet blijkt dat hij deze reeds heeft gezet. Op geen enkele wijze blijkt immers dat verzoeker reeds stappen zette om de band met zijn partner te officialiseren of zelfs maar een erkenningsprocedure op te starten voor de kinderen van zijn partner van wie beweert de vader te zijn. Ook blijkt nergens dat hij bij de Belgische instanties reeds verzocht om een verblijf, gelet op deze gezinsrelaties.

Verzoeker maakt niet met concrete argumenten aannemelijk dat verweerder bij zijn belangenafweging inzake het ingeroepen gezinsleven is uitgegaan van onjuiste feitelijke gegevens of onzorgvuldig of kennelijk onredelijk heeft gehandeld en evenmin dat hierbij geen evenwichtige en proportionele beoordeling werd doorgevoerd, ook wat betreft de belangen van de betrokken kinderen.

Verzoeker toont verder niet concreet aan dat hij voor het overige duurzame sociale en/of economische banden heeft opgebouwd in België die als privéleven in de zin van artikel 8 van het EVRM kunnen worden gekwalificeerd. Hij beperkt zich tot een nietszeggende bewering dat hij hier volledig zou zijn geïntegreerd. Hij concretiseert dit evenwel niet en legt hiervan geen stavingstukken voor. Een beschermenswaardig privéleven wordt niet concreet aannemelijk gemaakt. Een belangenafweging in dit verband dringt zich niet op.

Een schending van artikel 8 van het EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt.

2.5. In zoverre verzoeker stelt dat overeenkomstig artikel 3 van het Kinderrechtenverdrag en artikel 24 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie de belangen van het kind een essentiële overweging vormen, merkt de Raad op dat uit de voorgaande bespreking inzake artikel 8 van het EVRM reeds blijkt dat verzoeker niet concreet aantoonde dat verweerder door het nemen van de bestreden beslissing het hoger belang van de kinderen van zijn partner heeft miskend. In de voorliggende omstandigheden wordt geen schending van de voormelde bepalingen aangetoond.

In zoverre verzoeker zich nog beroept op een schending van de artikelen 7 en 9 van het Kinderrechtenverdrag en het recht voor kinderen om, voor zover als mogelijk en dit niet in strijd is met het belang van het kind, de ouders te kennen en door hen te worden verzorgd, niet tegen zijn of haar wil te worden gescheiden van de ouders en minstens op regelmatige basis persoonlijke betrekkingen en rechtstreeks contact met de beide ouders te onderhouden, merkt de Raad andermaal op dat niet blijkt dat verzoeker de vader is van de tweeling van zijn partner en evenmin dat hij een vaderrol opneemt voor de kinderen van zijn partner. Verzoeker kan niet aantonen dat hij – voor, bij of na de geboorte van de tweeling van zijn partner – dan reeds concrete stappen heeft gezet om de kinderen te erkennen. Dit is volledig de eigen verantwoordelijkheid van verzoeker. In deze omstandigheden blijkt niet dat verzoeker zich dienstig op deze bepalingen kan beroepen om de bestreden beslissing nietig te horen verklaren. Er blijkt niet dat de bestreden beslissing verzoeker verhindert om in dit verband alsnog de nodige stappen te zetten. Daarenboven haalt verzoeker het motief in de bestreden beslissing ook niet onderuit dat niet blijkt dat het gezinsleven niet mogelijk is buiten België.

2.6. Artikel 3 van het EVRM bepaalt dat *“Niemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen.”* Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen folteringen en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 218).

Het EHRM heeft reeds geoordeeld dat de verwijdering door een lidstaat een probleem ten aanzien van artikel 3 van het EVRM kan opleveren en dus een verdragsluitende Staat verantwoordelijk kan stellen, wanneer er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij in het land van bestemming een reëel gevaar loopt om te worden onderworpen aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM. In deze omstandigheden houdt artikel 3 van het EVRM de verplichting

in de persoon in kwestie niet naar dat land te verwijderen (zie EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 75 en de arresten waarnaar wordt verwezen; adde EHRM 26 april 2005, Muslim/Turkije, § 66).

Om te beoordelen of er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij een reëel gevaar loopt op een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling, houdt de Raad zich aan de door het EHRM gegeven aanwijzingen.

Het EHRM stelt in vaste rechtspraak dat het aan de verzoekende partij toekomt om een begin van bewijs te leveren van zwaarwegende gronden die aannemelijk maken dat zij bij verwijdering naar het land van bestemming zal worden blootgesteld aan een reëel risico op onmenselijke behandeling (zie EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, Auad v. Bulgarije, par. 99, punt (b) en RvS 20 mei 2005, nr. 144.754). Indien dit begin van bewijs wordt geleverd, dan verschuift de bewijslast en is het aan de verdragsluitende staat om in dat geval iedere twijfel over het bewijs weg te nemen. Om het risico op foltering of onmenselijke behandeling te bepalen, moet de verdragsluitende staat met name de voorzienbare gevolgen van het terugsturen van de vreemdeling naar het land van herkomst onderzoeken, daarbij rekening houdend met de algemene situatie in het land én de persoonlijke omstandigheden van de vreemdeling (EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, Auad v. Bulgarije, par. 99, punt (c)).

Uit de motivering van de bestreden beslissing blijkt dat bij het nemen van deze beslissing wel degelijk is nagegaan of er concrete gegevens voorliggen die kunnen wijzen op een reëel risico op behandelingen in strijd met artikel 3 van het EVRM bij een terugkeer van verzoeker naar het land van herkomst. Verweerder maakt er melding van dat zowel verzoekers verzoek om internationale bescherming als zijn verblijfsaanvraag om medische redenen zijn afgewezen. Verder stelt hij dat verzoeker, voorafgaand aan het nemen van de bestreden beslissing gevraagd naar de reden(en) waarom hij niet kan terugkeren naar zijn land van herkomst, enkel verklaarde dat dit is omdat zijn vrouw en kinderen hier verblijven. Hij bracht dus geen argumenten naar voor die erop konden wijzen dat hij in zijn land van herkomst behandelingen in strijd met artikel 3 van het EVRM dreigde te ondergaan. Verweerder motiveert nog dat verzoeker weliswaar verklaarde maagpijn te hebben en hiervoor naar het ziekenhuis te moeten voor een check-up, maar hij hiermee nog geen elementen aanbrengt die bewijzen dat hij lijdt aan een ziekte die hem verhindert terug te keren naar zijn land van herkomst. Verweerder stelt dat artikel 3 van het EVRM niet het recht waarborgt om op het grondgebied van een Staat te verblijven louter omdat die Staat betere medische verzorging kan verstrekken dan het land van herkomst of bestemming en dat zelfs de omstandigheid dat de uitwijzing de gezondheidstoestand beïnvloedt, niet volstaat om een schending van deze verdragsbepaling op te leveren. Verweerder is van mening dat in het voorliggende geval niet blijkt dat er sprake is van een zeer uitzonderlijk geval waarin dwingende humanitaire redenen voorliggen die pleiten tegen de uitwijzing. Ook op dit punt werd aldus een beoordeling in het licht van artikel 3 van het EVRM doorgevoerd.

Nu verzoeker zelf niet aangaf dat de actuele toestand in Togo van die aard is dat hij niet naar dit land kan terugkeren of dat hij er gevaar loopt, en hij in dit verband geen begin van bewijs naar voor bracht, kan niet worden vastgesteld dat verweerder in dit verband ten onrechte geen verdere motivering heeft voorzien of geen verder onderzoek heeft gedaan.

Thans wijst verzoeker op doden die zijn gevallen naar aanleiding van de verkiezingen in Togo. Hij verwijst naar het reisadvies van Buitenlandse Zaken voor Togo. Op geen enkele wijze betreft verzoeker deze algemene informatie, die niet van aard is dat hieruit een situatie van veralgemeend geweld blijkt waardoor iedere burger gevaar loopt, op zijn eigen persoonlijke situatie. Hij verduidelijkt niet waarom, in het licht van deze algemene situatie, hij persoonlijk enige vrees dient te koesteren om behandelingen in strijd met artikel 3 van het EVRM te ondergaan bij terugkeer naar het land van herkomst. Dit reisadvies is ook bedoeld voor Belgische onderdanen die Togo willen bezoeken, niet voor nationale onderdanen van Togo zelf. Verzoeker maakt niet met concrete, op zijn eigen situatie betrokken, argumenten aannemelijk dat hij in zijn land van herkomst behandelingen in strijd met artikel 3 van het EVRM zal ondergaan. Hij beperkt zich eveneens tot loutere beweringen dat zijn leven er in gevaar zou zijn en hij niet op de bescherming van zijn nationale overheden kan rekenen. Elke concrete uiteenzetting of begin van bewijs ontbreekt.

Noch voorafgaand aan het nemen van de bestreden beslissing noch bij zijn verzoekschrift legt verzoeker verder actuele medische stukken voor die erop wijzen dat hij actueel nog concrete gezondheidsproblemen heeft die behandeling en/of opvolging behoeven of die hem verhinderen te reizen. Ook op dit punt kan dus geenszins worden vastgesteld dat de voorziene motivering of het

gedane onderzoek niet volstond. Nergens toont verzoeker bovendien aan dat hij eventuele medische zorgen dan niet kan genieten in zijn land van herkomst.

Een schending van artikel 3 van het EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt.

2.7. Verzoeker betwist nog dat er grond was om hem in de bestreden beslissing niet langer een termijn voor vrijwillig vertrek toe te kennen. De relevante bepalingen van artikel 74/14 van de Vreemdelingenwet stellen als volgt:

“§ 1 De beslissing tot verwijdering bepaalt een termijn van dertig dagen om het grondgebied te verlaten. Voor de onderdaan van een derde land die overeenkomstig artikel 6 niet gemachtigd is om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven, wordt een termijn van zeven tot dertig dagen toegekend.

[...]

§ 2 [...]

§ 3 Er kan worden afgeweken van de termijn bepaald in § 1 indien:

1° er een risico op onderduiken bestaat, of;

[...]

3° de onderdaan van een derde land een bedreiging is voor de openbare orde of de nationale veiligheid, of;

[...]

In dit geval bepaalt de beslissing tot verwijdering een termijn van minder dan zeven dagen ofwel geen enkele termijn.”

Een van de gronden om verzoeker geen termijn voor vrijwillig vertrek toe te staan is de vaststelling dat er in zijn hoofd een risico op onderduiken bestaat. Verweerder steunt zich hiervoor op maar liefst vier objectieve criteria zoals deze zijn vervat in artikel 1, § 2 van de Vreemdelingenwet. Verweerder wijst allereerst op het wettelijk vastgestelde criterium dat de betrokkene in het kader van een procedure voor internationale bescherming, verblijf, verwijdering of teruggroeiing valse of misleidende informatie of valse of vervalste documenten heeft gebruikt, fraude heeft gepleegd of andere onwettige middelen heeft gebruikt. Vervolgens wijst verweerder op het criterium dat de betrokkene niet meewerkt of niet heeft meegewerkt in het kader van zijn betrekkingen met de overheden die belast zijn met de uitvoering van en/of het toezicht op de naleving van de reglementering inzake de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen. Verder wijst hij op het criterium dat verzoeker duidelijk heeft gemaakt dat hij zich niet aan een verwijderingsmaatregel wil houden, door geen gevolg te geven aan hem eerder gegeven bevelen om het grondgebied te verlaten. Ten slotte wordt toepassing gemaakt van het criterium dat de betrokkene het voorwerp uitmaakt van een inreisverbod dat noch opgeheven, noch opgeschort werd. Verweerder heeft telkens concreet geduid waarom in het voorliggende geval deze criteria volgens hem spelen en in het geval van verzoeker wijzen op een risico op onderduiken.

Verzoeker gaat als dusdanig niet in op deze voorziene motivering. Hij stelt wel dat hij een vast adres heeft bij zijn partner en haar kinderen en dat hij sinds hij een eerder bevel om het grondgebied te verlaten ontving niet ondergedoken heeft geleefd.

In de bestreden beslissing heeft verweerder rekening gehouden met de samenwoning van verzoeker met zijn partner en haar kinderen. Het hebben van een gekend adres verhindert op zich nog niet dat een risico op onderduiken wordt vastgesteld op basis van een of meerdere van de wettelijke voorziene criteria. In de voorliggende zaak overtuigt verzoeker, door het louter wijzen op een gekend adres bij zijn partner en haar kinderen, nog niet dat het op basis van de gehanteerde criteria en de gedane vaststellingen, in het bijzonder de vaststelling dat hij meerdere aliases heeft gebruikt in het verleden, hij reeds duidelijk heeft gemaakt dat hij zich niet aan een verwijderingsmaatregel wenst te houden en hij weigert gevolg te geven aan een hem opgelegd verblijfsverbod, kennelijk onredelijk is om een risico op onderduiken vast te stellen.

Ook hier moet verder worden aangenomen dat het vastgestelde risico op onderduiken reeds volstond om met toepassing van artikel 74/14, § 3 van de Vreemdelingenwet te beslissen tot het niet toekennen van een termijn voor vrijwillig vertrek. In zoverre verzoeker evenmin een termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan met toepassing van artikel 74/14, § 3, 3° van de Vreemdelingenwet en omwille van een gevaar voor de openbare orde, moet ook hier worden vastgesteld dat dit een bijkomend, overtuigend motief is. De eventuele gegrondheid van de kritiek gericht tegen een dergelijk motief kan geen aanleiding geven tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

2.8. Verzoeker kan niet worden gevolgd in zijn betoog dat de bestreden beslissing volledig zou voorbij gaan aan zijn persoonlijke situatie of hiernaar geen onderzoek werd gedaan. Zo werd onder meer rekening gehouden met het gezinsleven van verzoeker met zijn partner en haar kinderen. Verzoeker maakt niet aannemelijk dat enig concreet gegeven dat zijn familiale en persoonlijke situatie kenmerkt ten onrechte niet in rekening is gebracht. Bij het nemen van de bestreden beslissing werd wel degelijk ook rekening gehouden met de door verzoeker tijdens het horen afgelegde verklaringen.

Het louter op zeer algemene wijze betogen dat het dossier niet grondig zou zijn onderzocht of dat het geheel van elementen in het dossier niet zou zijn onderzocht, laat de Raad nog niet toe enige concrete onzorgvuldigheid in de voorliggende zaak vast te stellen.

Rekening houdende met hetgeen voorafgaat, maakt verzoeker niet concreet aannemelijk dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste feitelijke gegevens of op kennelijk onredelijke of onzorgvuldige wijze.

Een schending van de materiële motiveringsplicht, van het redelijkheidsbeginsel of van het zorgvuldigheidsbeginsel wordt niet aangetoond.

2.9. Wat de ingeroepen miskenning van het hoorrecht betreft, wordt erop gewezen dat uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat verzoeker op 13 november 2019 werd gehoord door een inspecteur van de politie in het kader van de terugkeerprocedure. Verzoeker geeft aan dat bij dit gehoor de nodige vraagtekens kunnen worden geplaatst, maar verduidelijkt zijn standpunt niet. Hij geeft niet aan dat er zich tijdens dit gehoor concrete onregelmatigheden of problemen voordeden of dat hij tijdens dit gesprek niet de mogelijkheid kreeg om alle volgens hem nuttige en dienstige elementen naar voor te brengen die zich kunnen verzetten tegen een (gedwongen) verwijderingsmaatregel. Verzoeker werd onder meer ook gevraagd naar de redenen waarom hij niet terugkeerde of kan terugkeren naar zijn land van herkomst. Hij kan dan ook niet dienstig voorhouden als zou hij niet de mogelijkheid hebben gehad te duiden waarom hij, zoals hij thans voorhoudt, schrik heeft voor een terugkeer naar zijn land. Nog wordt opgemerkt dat verzoeker niet duidelijk maakt welke concrete, bijkomende elementen hij dan nog had willen aanbrengen. Het louter wijzen op een schrik om terug te keren naar het land van herkomst zonder enige verdere concrete duiding kan evident niet volstaan. Verzoeker blijft in gebreke enig concreet en specifiek element aan te wijzen dat hij nog had willen aanbrengen. In deze omstandigheden kan geen schending van het hoorrecht worden vastgesteld.

2.10. In zoverre verzoeker in fine van zijn middel besluit tot een miskenning van het rechtszekerheidsbeginsel moet verder worden vastgesteld dat elke toelichting ontbreekt over hoe verweerder dit beginsel heeft miskend door het nemen van de bestreden beslissing. Dit onderdeel van het middel is, bij gebrek aan de vereiste precisie, onontvankelijk.

2.11. De uiteenzetting van verzoeker laat ook niet toe te vast te stellen dat enig ander, niet nader geduid, beginsel van behoorlijk bestuur werd miskend. De Raad benadrukt ook dat het aan verzoeker toekomt klaar en duidelijk te specificeren welke beginselen van behoorlijk bestuur hij geschonden acht (RvS 22 november 2005, nr. 151.540).

2.12. Het enig middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

3. Korte debatten

Verzoeker heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

4. Kosten

Verzoeker werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat geen standpunt dient te worden ingenomen inzake de kosten van het geding.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertien maart tweeduizend twintig door:

mevr. I. CORNELIS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

dhr. T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

I. CORNELIS